

זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבֹר

ה' קלו' - צמר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -

- חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם י"ד אֱלֹהִים:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

תּוֹרָה צב

תְּקוּן לְמִקְרָה-לִילָה, חֵם וְשָׁלוֹם, לֹמֵר עֲשֶׂרָה קְפִיטֵל תְּהִלִּים, כַּמְבֹאֵר בַּסֵּפֶר הָרֵאשׁוֹן (בְּסִימָן רה), עֵינַי שָׁם הָעֵינַיִן. כִּי עֲשֶׂרָה קְפִיטֵל תְּהִלִּים הֵם כְּנֶגֶד עֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה, שְׁנֵאמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלִּים (פְּסָחִים קיז, זֹהר אָמֹר דָּף קא, פִּינְחָם דָּף רכג, תְּקוּן יג) (עֵינַי מִדְרַשׁ שוּח"ט תְּהִלִּים וּבַהֲמַפְרָשׁ שֵׁם), שְׁהֵם: בְּרָכָה, אֲשֶׁרִי, מִשְׁכִּיל וְכוּ'. כִּי עֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה הֵנ"ל יֵשׁ לָהֶם כַּח לְבַטֵּל כַּח הַקְּלָפָה וְהַפָּגָם הֵנ"ל, כִּי הֵם הַפֶּךְ הַקְּלָפָה וְהַפָּגָם הֵנ"ל, כַּמְבֹאֵר מִזֵּה שָׁם בַּסֵּפֶר הָרֵאשׁוֹן. וְדַע, כִּי זֶה הָעֵינַיִן שֶׁל הָעֲשֶׂרָה מִיַּי נְגִינָה הֵנ"ל, שְׁהֵם כְּנֶגֶד פָּגָם הֵנ"ל, הוּא מְרָמֵז בְּפָסוּקִים אֵלֶּי: בְּרָכָה - "אֲבִירָךְ אֶת ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אֶף לִילוֹת" וְכוּ' (תְּהִלִּים ט"ז). אֲשֶׁרִי - "אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע כְּסוּי חַטָּאת" (שָׁם ל"ב). מִשְׁכִּיל - "וַיְמַח' אִשָּׁה מִשְׁכָּלֶת" (מִשְׁלִי י"ט). שִׁיר - "בְּלִילָה שִׁירָה עִמִּי" (תְּהִלִּים מ"ב). נְצוּחַ - "לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת" (שָׁם נ"ט). נְגוּן "אֲזַכָּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה" (שָׁם ע"ז). תְּפִלָּה - "הֵי אֲכַל תְּפִל מְבִלִי מְלַח" (אִיּוֹב ו) (עֵינַי רש"י שֵׁם וְע' תִּיקוּן מו). הוֹדוּ - "פֶּן תִּתֵּן לְאַחֲרֵי הוֹדָךְ" (מִשְׁלִי ה). מְזִמּוֹר - "הַנּוֹתֵן זְמִירוֹת בְּלִילָה" (אִיּוֹב ל"ה). הַלְלוּיָהּ - "אִשָּׁה יִרְאֵת ה' הִיא תִתְהַלֵּל" (מִשְׁלִי ל"א). וְהַבֵּן הַיָּטִב רְמִזִּים אֵלֶּי:

וְדַע, כִּי אֵלֶּי הֵם הָעֲשֶׂרָה קְפִיטֵל שְׁעָרֵיכֶם לְאֶמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, שְׁאַרְע לּוֹ מִקְרָה בְּלִילָה בְּלִילָה טָהוֹר, חֵם וְשָׁלוֹם: "מִכְתָּם לְדוֹד" - טז. "לְדוֹד מִשְׁכִּיל" - לב. "אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דָּל" - מא. "כְּאֵיל

תַּעֲרַג" – מ.ב. "לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת" – נ.ט. "לְמַנְצַח עַל יְדוּתוֹן" – ע.ז. "תִּפְלָה לְמִשָּׁה" – צ. "הוֹדוּ לַה' קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ" – ק.ח. "עַל נִהְרוֹת בְּבֶל" – ק.לז. "הִלְלוּ אֵל בְּקֹדְשׁוֹ" – ק.ן. וְאֵלֹהֵי הָעֶשְׂרָה קִפִּיטֵל תְּהִלִּים הֵם תִּקּוֹן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְעֵינֵי הַנֶּ"ל, וּמִי שֶׁזֹּכֵחַ לְאָמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, אֵין צָרִיךְ לְפַחַד עוֹד כְּלָל מִפְּנֵי הַנּוֹרָא שֶׁל הַמְּקָרָה, חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי בְּיַדֵּי נִתְתַּקֵּן עַל־יְדֵי־זֶה. וּבְזִכּוֹת תִּקּוֹן חֲטָא זֶה יָבוֹא מְשִׁיחַ צְדִיקְנוּ לְקַבֵּץ נְפֻצוֹתֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ז): "בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם ה' נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנֶם", בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן:

חֲזִק

בְּשֵׁמֶיךָ סֵפֶר לְקוֹסְטִי מִזֶּהַר"ן תְּבִינָא – תְּהִלָּה

לְאֵל עֲלִיזוֹן אֲשֶׁר שָׁמַיִם וָאָרֶץ קָנָה

וְאֵלֶּה מוֹסִיף עַל הַרְאֵשׁוֹנִים, מַה שֶּׁלְקַטְתִּי מִתּוֹךְ שִׁיחוֹתַי הַקְּדוֹשִׁים:

תְּהִלָּה צַג

שָׁמַעְתִּי בְשֵׁמוֹ, שֶׁאָמַר לְעֵינַי הַמַּחְלֶקֶת שֶׁהָיוּ חוֹלְקִים עָלָיו.
 כִּי אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכַרְוָנָם לְבִרְכָה (בְּרָכוֹת ו:): "כְּרָם זֶלֶת לְבְנֵי אָדָם" – אֵלֹהֵי דְבָרִים הָעוֹמְדִים בְּרוֹמּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וּבְנֵי־אָדָם מוֹלְזִלִין בָּהֶם, וּמֵאֵי נִיהוּ, תִּפְלָה! עַל־כֵּן מַחֲמַת שְׁכַל עֵסְקוֹ תִּפְלָה. כִּי בְּעֵינַי תִּפְלָה הָיָה מְרַבָּה לְדַבֵּר עִם אֲנָשָׁיו, וְהִזְהִירָם מְאֹד לְהִרְבּוֹת בְּתִפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת וְשִׁיחָה בֵּינֵנו לְבֵין קוֹנֵנו, כְּמִבְּאֵר בְּסִפְרָיו הַקְּדוֹשִׁים וְיוֹתֵר מִזֶּה הִרְבָּה לְדַבֵּר עִמָּנוּ וְחִזַּק אוֹתָנוּ בְּהַתְּחִזְקוֹת בְּלִי שְׁעוֹר, לְהִרְבּוֹת בְּתִפְלָה וְהַתְּבוּדוֹת. עַל־כֵּן בְּנֵי־אָדָם מוֹלְזִלִין בּוֹ וּמְבַזִּין אוֹתוֹ וְחוֹלְקִין עָלָיו, כִּי כָּל עֵסְקוֹ

בְּאַמֶּת. אֲבָל כְּשֶׁחֹשֵׁב וּמְצַפֶּה עַל זֶה שְׂיִבְכָה, אֲזִי זֶה וְזֶה אֵינִי עוֹלָה בְּיָדוֹ, כִּי הָאֲמִירָה בְּעֶצְמָהּ נִתְּבַלְבְּלָה עַל־יַד־זֶה כַּנִּל. כִּי זֶה שְׂחֹשֵׁב וּמְצַפֶּה שְׂיִבְכָה, הוּא גַם־כֵּן בְּחִינַת מַחְשָׁבָה זָרָה שְׂמַבְלְבֶלֶת, הַכּוֹנֵה, שְׂאֵינִי יְכוּל לְשָׁמַע הַיָּטִב מִה שֶׁהוּא מְדַבֵּר עַל־יַד־זֶה, כִּי הָעֶקֶר – לְדַבֵּר הַדְּבָר בְּאַמֶּת לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּלִי שׁוּם מַחְשָׁבוֹת אַחֲרוֹת כָּלֵל כַּנִּל. וְאִם יִזְכֶּה לְבִכּוּיָהּ בְּאַמֶּת – מִה טוֹב, וְאִם לָאוּ – לָאוּ, וְלֹא יִבְלְבַל אֲמִירָתוֹ בְּשִׁבִיל זֶה כַּנִּל:

הַתּוֹרָה צוּ

עוֹד אָמַר לְעַנְיֵן הַתְּבוּדוֹת, שֶׁהָיָה דֶרְכּוֹ ז"ל לְזָרוּ מְאֹד בְּזֶה לְהִיזוֹת רָגִיל מְאֹד בְּהַתְּבוּדוֹת, לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. וְאָמַר: שְׂאֵפְלוֹ כְּשֶׁאֵינִי יְכוּלִין לְדַבֵּר כָּלֵל, אֲפְלוֹ כְּשֶׁמְדַבְּרִין רַק דְּבָר אֶחָד, גַּם־כֵּן טוֹב מְאֹד. וְאָמַר: שְׂאֵפְלוֹ אִם אֵינִי יְכוּל לְדַבֵּר רַק דְּבָר אֶחָד, יִהְיֶה חֲזָק בְּדַעְתּוֹ, וַיְדַבֵּר אוֹתוֹ הַדְּבָר כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים בְּלִי שְׂעוֹר וְעֶרְךָ, וְאֲפְלוֹ אִם יִבְלָה כַּמָּה וְכַמָּה יָמִים בְּדַבֵּר זֶה לְבַד גַּם זֶה טוֹב. וַיִּהְיֶה חֲזָק וְאֲמִיץ, וַיִּרְבֶּה לְדַבֵּר אוֹתוֹ הַדְּבָר פְּעָמִים אֵין מְסֻפָּר, עַד שֶׁיִּרְחַם עָלָיו הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וַיִּפְתַּח פִּיו, וַיּוּכַל לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ:

וְאָמַר: שֶׁהַדְּבָר יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוֹל מְאֹד, כִּי הֵלֵא יְכוּלִין לְלַחֵשׁ עַל קִנְיַת־שִׁרְפָה שְׂלֵא תוּכַל לִירוֹת. וְהָבֵן. וְאִז כְּשֶׁדַּבֵּר מִזֶּה, דַּבֵּר הַרְבֵּה מִהַתְּבוּדוֹת, וְהֶאֱרִיךְ מְאֹד בְּשִׁיחָה נִפְלְאָה בְּכַמָּה מִיָּנִי לְשׁוֹנוֹת, וְחֲזָק אוֹתָנוּ וְזָרוּ אוֹתָנוּ מְאֹד מְאֹד בְּזֶה, לְהַתְּחַזֵּק לְהַרְבּוֹת בְּהַתְּבוּדוֹת וְשִׁיחָה בֵּינֵנו לְבֵין קוֹנוֹ. וְאָמַר: שְׂרַצוֹנוּ שִׁיחָה לָנוּ כָּל הַיּוֹם כָּלוֹ הַתְּבוּדוֹת, וְלִבְלוֹת כָּל הַיּוֹם עַל זֶה, אֲךָ לָאוּ כָּל אָדָם יְכוּל לְקַיֵּם זֹאת. עַל־כֵּן בְּהַכְרַח לְצוּת לָהֶם שִׁיחָה

המצעות שלהם ובכל פעם נתנו לנו קאווע לשותות וסמוך ליום
 נתנו לכל העולם יין שרף טוב עם מרקחת של קלפת מאראנצן
 (תפוזים) גם סמוך לאור היום התחילו קצת ספרדים לנגן שירות
 ותשבחות קצתם הידועים לנו וקצת אחרים בנגונים משנים
 שלהם, וגם נגנו יה רבון עלם וכו' בנגון ונקודות משנות שלהם,
 ואף על פי כן היה לי נחת גדול מאד והייתי מנגן עמהם גם כן
 נגון שלהם, ושמחתי ששמעתי שבכל מקום מזמרים ומשבחים
 לשמו הגדול יתברך ויתעלה עד שהאיר היום, ואז הלכנו לטבל
 והם הלכו כלם להתפלל בבית הכנסת כי שם מתפללים כלם
 בבקר השכם בשבועות אף על פי שרובם לא היו נעורים ואנחנו
 התפללנו בביתנו ואחר התפלה אכלנו ארוז עם חלב ודבש, כי כך
 המנהג שלהם לאכל בשבועות דבש וחלב:

גם בליל ב' של שבועות עזרני השם יתברך, שהיה שם אחד
 שאכל גם כן אצל בעל הבית שלנו, והתחיל לבוא בשמחה ונגנו
 לו והוא התחיל לרקד, עד שאחר כך שמחנו גם כן ורקדנו עמו
 יחד ושמחנו כל המסבין שם וזה היה יקר בעינינו מאד שזכינו
 לשמח ולרקד בחד הקדוש הזה זמן מתן תורתנו במקום רחוק
 ומשנה כזה, מה שלא עלה על דעתנו כי היינו סבורים שחם
 ושלוש נתעכב על הספינה בשבועות חם ושלוש, ועכשו עזרני
 השם יתברך לבוא אל העיר לאכסניא טובה ולשמח בשבועות
 ברקודין בעזרת השם יתברך:

קבא וביום שני אחר התפלה הלכנו אל הרב לקבל פניו ואני לא
 הייתי בבית הכנסת כלל בשבת ויום טוב כי אם בערב שבת
 קדש בבקר ובליל שבת קדש, אבל רי"א היה בבית הכנסת ועלה
 שם לתורה וספר ששם מוציאים הספר תורה בתיק שלה ובתוך

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קמ"ב - צמח מנחה רצ"ל "צדק צניח מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

התיק קורין בזה וגם אין מניחין הספר-תורה כמו אצלנו רק כמו שעומדת בתיק כך מעמידין אותה על השלחן, ופותחין התיק עם הספר-תורה ביחד וקורין בספר-תורה כשהיא עומדת וקופה בתיק ומבית הרב הלכנו לגביר ר' אברהם טילקא ובתחלה הוליכו אותנו לבית אחיו רבי יוסף שדר עמו בחצר אחת, ואחר כך נכנסתי לבית רבי אברהם הנזכר לעיל, וקבל אותנו בכבוד גדול ומסרתי לו האגרת שהיה בידי אליו מרבי יחיאל כמבאר לעיל ואחר כך אמר לנו שאם אנו צריכין לטובתו נבוא אליו אחר יום טוב ונפטרנו ממנו בשלום:

סדר לקוטי עיצות היומיי:

כאף-על-פי שתוכחה הוא דבר גדול, ומטל על כל אחד מישראל להזכיר את חברו כשזוהי בו שאינו מתנהג בשורה, אף על פי כן לאו כל אדם ראוי להזכיר. כי על-ידי תוכחה של מי שאינו ראוי להזכיר, לא די שאינו מועיל בתוכחתו אף גם הוא מבאיש ריח של אלו הנשמות השומעים תוכחתו, ועל-ידי זה הוא מחליש את נשמתם ומפסיק השפיע מכל העולמות התלויים בהם. כי אי-אפשר להזכיר את ישראל על עונותיהם, כי אם מי שיכול להוסיף ולתן ריח טוב בהנשמות על-ידי שהוא מזכירם, שזה אי-אפשר כי אם כשזוכה לבחינת הקול המשקה את הגן-עדן, שמשם גדלים כל הריחות וכל היראות שהוא קול השיר שיתער לעתיד וכו' (עיין בפנים בליקוטי-תנינא ח). אתה המעיין אל יבהלוך רעיוניך, כי למעלה הזהיר הרבה שידבר כל אחד עם חברו ביראת שמים, ובאר בפרוש שכל אדם צריך לעסוק בזה, כמו שנאמר לעיל באות י"ז. וכאן אמר שאין כל אדם ראוי להזכיר. אך הענין מבאר היטב למי שמבין היטב פרוש הדברים

בְּפִשְׁטוֹת. כִּי לְדַבֵּר עִם חֵבְרוֹ בִּירְאֵת שָׁמַיִם, לְדַבֵּר אֶחָד עִם חֵבְרוֹ
 בְּכָל יוֹם מִהַתְּכַלִּית וּמֵה יִהְיֶה הַסּוֹף מֵאֲתָנּוּ וְכוּ', זֶה צָרִיךְ בּוֹדֵאי
 כָּל אָדָם לְקַיֵּם אֲפִלּוֹ אָדָם פָּשׁוּט לְגַמְרֵי כַּנִּ"ל. אֲבָל תּוֹכְחָה שְׁהִזְהִיר
 כָּאֵן הוּא עֲנִין אַחַר לְגַמְרֵי, כִּי הוּא, כְּשִׁמּוֹכִיחַ אֶת הָאָדָם וּמִזְכִּיר
 לוֹ עֲוֹנוֹתָיו, שְׂאוֹמֵר לוֹ לָמָּה עָשִׂיתָ עֲבָרָה פְּלוֹנִית אוֹ מַעֲשֵׂה הַרְעָה
 הַזֹּאת חֶסֶד־שָׁלוֹם, וְזֶה צָרִיךְ הָאָדָם לִיזְהַר שֶׁלֹּא לְהִזְכִּיר מַעֲשִׂים
 רָעִים שְׁלָהֶם, כִּי יָכוֹל לְהַחֲלִישׁ נְשִׁמָתָם עַל־יְדֵי זֶה, עַל־יְדֵי
 שְׂמֵעוֹרֵר הַרִיחַ רָע עַל־יְדֵי שְׂמִזְכִּיר עֲוֹנוֹתֵיהֶם. וְזֶה עֵקֶר הַפְּרוֹשׁ
 שֶׁל תּוֹכְחָה כְּמוֹ שְׂמִצִּינוּ בְּרִש"י עַל פְּסוּק דְבָרֵי קְהֵלֶת שְׁכַת־ב: כָּל
 מְקוֹם שְׂמִצִּינוּ דְבָרִים אֵינּוּ אֵלָּא דְבָרֵי תּוֹכְחָה וְכוּ'. גַּם כָּתַב
 בְּפָרֶשֶׁת דְבָרִים, שֶׁכֵּן מְצִינוּ בְּכַמָּה צְדִיקִים שֶׁלֹּא הוֹכִיחוּ אֵלָּא
 סְמוּךְ לַמִּיתָה וְכוּ'. וְכֵן מֵשֶׁה וְכוּ'. וְהִנֵּה לְכֹאזְרָה הַדָּבָר תְּמוּנָה, כִּי
 הֵלֵא מֵשֶׁה בּוֹדֵאי הוֹכִיחַ וְאָמַר מוֹסֵר לְיִשְׂרָאֵל הַרְבֵּה מִקֶּדֶם,
 שְׁהִזְהִיר אוֹתָם מְאֹד לְשָׁמֵר אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה. אֵךְ עֵקֶר פְּרוֹשׁ
 תּוֹכְחָה הוּא מֵה שְׁהִזְכִּיר עֲוֹנוֹתֵיהֶם כְּמוֹ שְׁכַת־ב שָׁם: בַּמִּדְבָּר
 בְּעֶרְבָה וְגו', וּפִרְשׁ רִש"י: שֶׁהֵם הַמְּקוֹמוֹת שְׁהִכְעִיסוּ וְכוּ', וְזֶהוּ
 עֵקֶר שֵׁם תּוֹכְחָה. וְתּוֹכְחָה כְּזֹאת לֹא הוֹכִיחָם כִּי אִם סְמוּךְ לַמִּיתָה,
 אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא הָיָה מוֹכִיחָם בְּבַחֲיַנַּת הַקּוֹל הַנִּ"ל, שֶׁעַל־יְדֵי זֶה
 הָיָה מְעוֹרֵר רִיחַ טוֹב כְּמוֹ שְׁכַת־ב בְּפָנִים. אֵף עַל פִּי כֵּן לֹא הוֹכִיחָם
 לְהִזְכִּיר עֲוֹנוֹתֵיהֶם כִּי אִם קֶדֶם מוֹתוֹ וְעַיִן עוֹד מִזֶּה בְּמְקוֹם אַחֵר.

סדר ספורי מעשיות הימני:

וְהִבֵּת מִלְכָּה הַנִּ"ל כְּשִׁבְרָחָה, בְּאֲתָה עַד אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר וְהִיתָה
 הוֹלְכֶת שָׁם סְבִיב אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר שֶׁל מִים וְהִגִּידוּ לַמֶּלֶךְ שֶׁהִיא
 הוֹלְכֶת שָׁם סְבִיב אוֹתוֹ הַמְּבַצֵּר כַּנִּ"ל וְהִלֵּךְ הַמֶּלֶךְ וְחִילוֹ לְתַפְסָּה
 כְּשֶׁרָאֲתָה זֹאת הִבֵּת מִלְכָּה יִשְׁבָּה עֲצָמָה שְׁתָּרוּץ לְתוֹךְ הַמְּבַצֵּר

מְכַרְח לְגַמְרָה בְּזֹאת הַמַּעֲשֶׂה, אֵין שׁוּם תְּבָה שְׁלֵא יִהְיֶה בָּהּ כְּפֹנָה וּמִי שְׁבָקִי בְּסַפְרִים יוּכַל לְהַבִּין קֶצֶת רְמָזִים וְהֵנָּה, עֲנִין הַחֲצִים הַנִּ"ל, שְׁיֵשׁ לוֹ כַּח בְּהִידִים לְהַחֲזִיר הַחֲצִים כַּנִּ"ל, זֶה בְּחִינַת (דְּבָרִים ל"ב): "וְתֹאחֲזוּ בְּמִשְׁפַּט יָדַי" וְכִמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַשִׁ"י "בְּשָׂר וְדָם זֶרֶק חֵץ וְאֵינוֹ יְכוּל לְהַחֲזִירָהּ, וְהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא זֶרֶק חֵץ וּמַחֲזִירָהּ".

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּרָה הַיּוֹמִינִי:

סימן תרנז (א) קטן היודע לנענע לולב כדינו אביו חייב לקנות לו לולב כדי לחנכו במצוות:

סימן תרנח (א) מן התורה אין מצות לולב חוץ למקדש אלא יום ראשון וחכמים תקנו שיהא ניטל בכל מקום כל שבעה: (ב) ביום שבת אינו נוטל אפילו אם הוא יום ראשון: הגה ואסור לטלטל הלולב בשבת דהוי כאבן (ר"ן ס"פ לולב הגזול והמגיד פ"ד וכל בו) אבל האתרוג מותר בטלטול דראוי להריח בו ואסור ליתנו על הבגד אפילו ביום טוב דמוליד ריחא (מהרי"ל): (ג) אין אדם יוצא ידי חובתו ביום ראשון בלולב של חבירו שהשאילו דבעינן לכם משלכם ואפילו אמר לו יהא שלך עד שתצא בו ואח"כ יהא שלי כבתחלה לא יצא דהוי כמו שאול ואם נתנו לו במתנה מותר: (ד) נתנו לו על מנת להחזירו הרי זה יוצא בו ידי חובתו ומחזירו שמתנה על מנת להחזיר שמה מתנה ואם לא החזירו לא יצא אפילו נתן לו את דמיו ואפילו נאנס מידו וכן אם החזירו לאחר זמן מצותו לא יצא: הגה ומותר לתת לו אתרוג במתנה על מנת שלא יקדישנו דלא גרע ממתנה על מנת להחזיר (ר"ן פ"ה דנדירים): (ה) נתנו לו סתם הוי כאילו אמר לו על מנת שתחזירהו לי דמסתמא על דעת כן נתנו לו כיון שצריך לצאת בו שאין לו אחר ואם לא החזירו לא יצא: הגה וצריך לחזור וליתנו לבעליו במתנה כדי שיהיה של בעלים ויצאו בו (הרא"ש שורבינו

סדר לקווי תפלות הייחודיים:

תצו: ובכן תרחם על כל עמך בית ישראל הצריכים למצוא זונגם, שיזכו למצוא זונגם מהרה, זונגם האמתי, זונגם ההגון להם מן השמים, ויזכה כל אחד להתעורר אליך בשעת ההתקשרות, לזכר בהתכלית והסוף בשעת שבירת כלי חרם בעת התנאים, שיזכר על ידי זה בשער החרסית שהיה בירושלים שהוא פתחה של גיהנם, למען לא יבגד באשתו הכשרה, ויזהר מלגרשה אפלו אם יש לו יסורים ממנה חם ושלו, כי יזכר בענש המר של גיהנם שינצל ממנו על ידי זה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שמי שיש לו אשה רעה אינו רואה פני גיהנם, וצריך לקבל באהבה וכן יזכיר את עצמו שאם תהיה אשה טובה פרצונו, שיהיה זהיר וזהיר מלהרבות תאותו חם ושלו ויזכר שיש גיהנם, ויחמל על עצמו ויקדש את עצמו בזונגו בתכלית הקדשה כראוי לאיש ישראל ויזכר ולא ישכח ענש המר של גיהנם שבא על פגם הברית חם ושלו רחמנא לצלן רחם עלי ועל זרעי ועל כל ישראל, ותסבב ברחמיה סבות לטובה, באפן שנזכה למלט ולהציל נפשנו מן הגיהנם ומכל מיני ענשים ודינים בזה ובבא, כי "מה בצע בדמי ברדתי אל שחת היוודך עפר היגיד אמתך" חוסה עלינו כרוב רחמיה והצילנו מזעמך, "שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך, הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי" חוס ורחם וחמל עלינו בזכות וכח הצדיקים אשר קרבונו אליך ברחמיה "הצילני מפיט ואל אטבעה, אנצלה משונאי וממעמקי מים אל תשטפני שבלת מים ואל תבלעני מצולה, ואל תאטר עלי באר פיה עיני ה' כי טוב חסדך כרוב רחמיה פנה אלי ואל תסתר פניך מעבדך כי צר לי מהר עיני קרבה אל נפשי גאלה למען אויבי פדני

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'קמח ❦ צמח מזהר רצ"ל "צדק מצוי מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ❦
❦ "זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

הַשִּׁיבֵנִי וְאַשׁוּבָה כִּי אֶתָּה [ה'] אֱלֹקֵי הַשִּׁיבֵנוּ ה' אֱלֹהֵי וְנָשׁוּבָה חֲדָשׁ
יָמֵינוּ בְּקֶדֶם יְהוָה לְרָצוֹן אֲמַרִי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי:

תְּפִלָּה מִזַּ תלח: תפילה זאת מיוסדת על פי הסוד הנורא שגילה
(רבינו ז"ל) על גדולת רשב"י ז"ל, שהבטיח לישראל

שלא תשכח התורה על ידו כי בזוהר דא יפקון מן גלותא, ע"ש
בתחלת הספר, ומה טוב לאומרה על קברו הקדוש של רשב"י ז"ל,
מי שזוכה לבוא לשם, אך גם בכל מקום האומרה לא הפסיד, כי
התפשטות נשמת הצדיק הוא בכל העולם כמובן בזוה"ק:

ומיוסד ע"פ תורה "לכו חזו" בתחילת חלק א' רבי שמעון בן יוחאי
עיר וקדיש מן שמיא

נְחִית, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, בּוֹצִינָא עֲלָא, בּוֹצִינָא רַבָּא, בּוֹצִינָא
יְקִירָא, אַתְּמַחְתֵּם הַבְּטַחְתֵּם לְיִשְׂרָאֵל שְׁלֵא תִשְׁתַּכַּח הַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל
עַל יְדְכֶם, כִּי בְּזוּהַר דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא, וְאַפְלוּ בְּתַקְוָה הַהִסְתַּרְתָּה
שְׁבַתוֹךְ הַסְתַּרְתָּה בְּעִקְבוֹת מְשִׁיחָא בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים הָאֵלֶּה,
הַבְּטַחְתֵּם שְׂאֵף עַל פִּי כֵן לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה מִפִּי זְרַעְנוּ, כְּמוֹ
שְׁכַתוֹב: "וְאַנְכִי הִסְתֵּר אֶסְתִּיר פָּנַי בַּיּוֹם הַהוּא עַל כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה,
וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעֵד כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ" וְהִנֵּה
עָתָה הִגִּיעוּ הַיָּמִים אֲשֶׁר אֵין לָנוּ בָהֶם חֶפְזִין, כִּי אַרְבֵּי עָלִינוּ הַגְּלוּת
וּמִשָּׁךְ עָלִינוּ הַשְּׁעָבוֹד, וּבְכָל יוֹם אָנוּ הוֹלְכִים וְדֹלִים, וּמָטָה יְדֵינוּ
מְאֹד "כִּי אֲזַלְתָּ יָד וְאַפָּס עָצוֹר וְעָזוּב" כִּי נִשְׁאַרְנוּ כִּיתוּמִים וְאֵין
אָב, וְאֵין מִי יַעֲמוֹד בְּעֵדְנוּ וְהִנֵּה בְּתַקְוָה סוּף הַגְּלוּת הַמָּר הַזֶּה, וּכְבָר
הַתְּחִיל לְהַתְּנוּצֵץ הַתְּנוּצֵצוֹת מְשִׁיחַ מִיָּמֵי הָאֱלֹקֵי הָאֵר"י זְכַר צַדִּיק
לְבָרְכָהּ, וְעַמּוּד בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׁתוֹקְקִים וּמִתְנַעְנְעִים מְאֹד לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ, וְהַכֹּל חֲפִצִים לִירְאָה אֶת שְׁמֵךְ בְּהַשְׁתוֹקְקוֹת נִמְרָץ וְנִפְלָא
אֲשֶׁר לֹא הִיָּתָה כְּזֹאת מִיָּמֵי קֶדֶם "הַקִּיצוֹתֵי וְעוֹדֵי עַמּוּד", בְּאֵתֵי עַד

